

Meggy & Rico 1

Het Oxtromet-mysterie

Colofon

ISBN: 978 94 6365 115 8

1e druk 2018

© 2018 Margriet van Beek en Henric van Esse

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058 - 289 48 57

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the authors and the publisher.

Meggy & Rico 1

Het Oxtromet-mysterie

Margriet van Beek *en* Henric van Esse

Hoofdstuk 1

‘De spoorwegen staan voor een raadsel. Twee dagen geleden is in een trein een onbeheerde scootmobiel aangetroffen. Door wie en waarom hij daar is achtergelaten, is onbekend. De eigenaar lijkt in het niets opgelost. Wij tasten in het duister, zegt een woordvoerder van de NS. De scootmobiel is overgebracht naar het depot gevonden voorwerpen van de NS.’

Meggy zet de radio weer zachter omdat de reclameboodschappen beginnen.

Wat een bijzonder voorwerp om in de trein achter te laten, zegt Meggy verbaasd tegen zichzelf. Een scootmobiel vergeet je toch niet zomaar?

Meggy zit zich het hoofd te breken over een onderwerp voor een column. Ze werkt als journaliste bij HVPress en schrijft achtergrondartikelen voor een maandblad en columns voor dag- en weekbladen.

Nieuwsgierig als ze is, besluit ze te onderzoeken waarom de scootmobiel is achtergelaten. Het zou een mooi artikel kunnen worden voor Willenweten, het maandblad waarvoor ze achtergrondartikelen schrijft.

Op internet zoekt ze uit wat de spoorwegen doen met een gevonden voorwerp. ‘Door het invullen van een formulier krijg je een opsporingsnummer. Als het voorwerp is gevonden, krijg je binnen drie weken bericht en wordt het tegen betaling van de verzendkosten naar je huisadres gestuurd.’

Tjonge, jonge, dat zal een flink bedrag zijn voor een zwaar gewicht zoals een scootmobiel. De website vermeldt gelukkig ook een telefoonnummer van de Servicecentrale van de spoorwegen. Ze besluit te bellen.

‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vraagt een zware mannenstem.

‘Op de radio heb ik gehoord dat er een scootmobiel is gevonden in de trein. Ik wil daar wat meer over weten.’

‘Is de scootmobiel uw eigendom?’ vraagt de man nors.

‘Nee, ik ben nieuwsgierig en beroepshalve als journaliste werkzaam, daarom wil ik weten waarom en door wie hij is achtergelaten.’

‘Het spijt me, ik kan u niet helpen,’ zegt de man beslist. ‘Alleen rechtmatige eigenaren kunnen we helpen.’

‘Wilt u me echt niets meer vertellen?’

‘Ik kan u wel een telefoonnummer geven waar ook anderen dan rechtmatige eigenaren, zoals journalisten, kunnen informeren naar gevonden voorwerpen.’

‘Dank u voor de medewerking,’ zegt Meggy beleefd als ze het telefoonnummer heeft genoteerd.

Ze belt dit nummer en krijgt al snel contact met een vriendelijke en jolige man.

‘Is de scootmobiel al opgehaald?’ vraagt ze hem.

‘Nee, dat is niet zo. Hij staat nog steeds in het depot.’

‘Hebt u een idee wie de eigenaar is?’

‘Nee, dat weten we niet.’

‘Gaat u een poging doen om de eigenaar te achterhalen?’

‘Nee, er staat geen naam en adres op, dus dat doen we niet.’

‘Waarom proberen jullie niet de eigenaar te achterhalen?’ vraagt ze verbaasd. ‘Zoiets bijzonder moet je toch uitzoeken.’

‘Nee, als we dat gaan doen, dan hebben we wel tien man extra personeel nodig.’

‘Dat lijkt mij goed voor de werkgelegenheid,’ kaatst ze terug.

‘Hmm,’ is het antwoord. ‘Dat kost geld en dan moeten de treinkaartjes weer duurder worden, dan stapt er helemaal niemand meer in de trein en dan wordt er ook niets meer verloren

in de trein. Dat betekent dan dat mijn afdeling kan worden opgedoekt.’

Wat een logica.

‘Graag wil ik onderzoeken waar de scootmobiel vandaan komt,’ zegt ze. ‘Mag ik een kijkje komen nemen?’

‘Ja, dat kan.’ Dit was het eerste ‘ja’ dat uit zijn mond kwam. ‘Maar dan moet er wel een formulier worden ingevuld.’

‘Het formulier van de website is voor eigenaren en dat ben ik niet.’

‘Je kunt dat formulier gewoon gebruiken. Binnen drie weken krijg je bericht of je langs mag komen.’

Tot Meggy’s verbazing ontvangt ze al binnen drie dagen een mailbericht dat ze na telefonische afspraak in het depot in Utrecht mag komen kijken.

Het depot is een grote opslagplaats van allerlei gevonden voorwerpen. Helaas mag ze er niet rondneuzen, wat ze wel graag had gewild. Ze wordt naar een kamertje gebracht waar het invalidenwagentje staat. Het is een donkerblauw ding van het type Sterling XL. De sleutel hangt aan een sleutelhanger met een oranje schelp die doet denken aan een bekend benzinemerk. Achterop zit een geel verzekeringsplaatje. Ze noteert het nummer. Verder staan hier geen gegevens op. Aan de achterzijde zit een soort kofferbakje. Onder toezien van de man van gevonden voorwerpen maakt ze het open met dezelfde sleutel als van het contact. Erin zit een grijs en donkerblauw regenpak in de maat medium en een witgroen geruit keukenhanddoekje. In de klep van het kofferbakje zit een stickertje met de naam van een vermoedelijke firma in scootmobielen. Ze noteert de merknaam, de maat van het regenpak en de naam van de firma. Weer kijkt ze of er andere aanwijzingen te vinden zijn die op de eigenaar kunnen duiden. Die zijn er niet. Voor de zekerheid maakt ze met haar gsm foto’s van het wagentje en van de kentekenplaat. Meer kan ze niet doen. Terwijl de man zich over het beeldschermje van

zijn mobieltje buigt, blijkbaar om een app te lezen, vouwt ze het regenpak op en stopt het terug in het kofferbakje. Al snel staat ze weer buiten en komt tot de ontdekking dat deze hele operatie niet langer dan twintig minuten heeft geduurd. Ze is bijna twee uur met de trein onderweg geweest en zal ook weer twee uur over de terugweg doen. Tja, ze moet er wat voor overhebben om het geheim van de gevonden scootmobiel te ontrafelen.

Nu kan de eigenlijke speurtocht beginnen, denkt ze. Er zijn twee belangrijke aanwijzingen die haar vast verder kunnen helpen. Het kentekennummer moet leiden naar een verzekeringsmaatschappij en de naam van de verzekeringnemer. Als dit lukt, kan ze proberen met die persoon, waarschijnlijk de eigenaar, in contact te komen. Het naamplaatje van de firma in scootmobielen lijkt haar ook wel verder te kunnen helpen. Deze firma zal vast wel weten aan wie ze hem hebben verkocht. Het regenpak, het handdoekje en de sleutelhanger schakelt ze uit als brengers van de oplossing. Misschien dat door een combinatie van dingen dit toch een beetje zal kunnen helpen.

Thuisgekomen belt ze als eerste de firma in scootmobielen. Het telefoonnummer staat op het stickertje, dus dit is het makkelijkst om mee te beginnen.

‘Goedemiddag, met Scoot to go, de expert in scootmobielen. U spreekt met de receptioniste,’ zegt een vrouwenstem.

‘Goedemiddag, ik ben Meggy Brook, journaliste voor het maandblad Willenweten. Ik probeer de eigenaar te achterhalen van een in de trein gevonden scootmobiel.’

‘Wij mogen geen klantgegevens aan onbekende personen geven,’ zegt de vrouwenstem bits.

‘Ik schrijf een stuk over opmerkelijke vondsten in de trein. Achtergelaten door passagiers. Dit is wel een heel bijzondere,’ zegt Meggy. ‘De lezers zullen het interessant vinden.’

De vrouw reageert nu wat vriendelijker: ‘Wat voor gegevens wilt u dan hebben? Niet dat ik ze mag geven, maar dan is

het duidelijk voor mij wat u precies wilt en kan ik u misschien helpen.’

‘Ik wil weten van wie de scootmobiel is en waarom hij is achtergelaten in de trein. Ik begrijp dat u op dat laatste geen antwoord kunt geven maar misschien kunt u mij wel helpen de eigenaar te achterhalen.’

Ze moet het tactisch aanpakken, anders zou de vrouw helemaal niets meer vertellen.

‘Leveren jullie rechtstreeks aan de gebruiker?’

‘Nee, wij leveren aan wederverkopers, aan verstrekkers van zorgmiddelen en aan het UWV. Zeker niet aan particulieren. Maar gegevens van de afnemers mag ik niet verstrekken.’

Meggy is allang blij met dit antwoord. Nu is het haar duidelijk dat ze hiermee niet veel verder zal komen; bij zulke organisaties zal het niet eenvoudig zijn om gegevens los te krijgen over hun klanten. En het zal om heel veel klanten gaan.

‘Bedankt voor uw medewerking,’ zegt ze vriendelijk.

Zal het mogelijk zijn om het kenteken van een scootmobiel na te trekken?, vraagt ze zich af. Van een auto kun je het natrekken in het kentekenregister maar dan krijg je niet de eigenaarsgegevens. Ze gaat achter de computer zitten en tikt het kenteken in bij verschillende zoekmachines. Er komt niets uit. Ze pakt de foto erbij die ze van het kentekenplaatje heeft gemaakt. Boven het kenteken staat Nederland en een jaartal van vier jaar geleden. Het kenteken is dus oud en verlopen. Wat is dit nu weer voor raadsel? Is het ding vier jaar lang niet gebruikt? Heeft het misschien in een garage gestaan? Of is het gebruikt met een vals of verouderd kenteken? Mag dat zomaar? Ze zoekt nog eens op internet en na wat spuurwerk komt ze bij een site waar staat dat het voeren van een kentekenplaat voor een scootmobiel niet nodig is. Als hij maar verzekerd is. Dus ook hiermee komt ze niet verder.

Het regenpak zal misschien een laatste aanwijzing kunnen geven. Het merk heeft ze genoteerd. Ook dit zoekt ze op, op in-

ternet, en al snel komt ze erachter dat dit soort regenpakken in allerlei maten en verschillende kleuren bij heel veel winkelketens in de Benelux en waarschijnlijk ook daarbuiten worden verkocht. Ook hiermee komt ze niet verder. Ze laat het voor nu rusten. Vanavond gaat ze eten met een stel vrienden en morgen krijgt ze misschien weer een idee over hoe dit raadsel op te lossen. Ze zal nog niet aan haar vrienden vertellen waarmee ze bezig is. Het moet een verhaal worden voor Willenweten en ze wil eerst het verhaal rond hebben voordat ze erover praat. Ze moeten het verhaal maar lezen als het gedrukt is. Dat is goed voor de verkoop van het blad. Niet dat ze nooit iets vertelde tegen haar vrienden over wat ze schrijft, maar dan moest het verhaal al vaste vorm hebben. En dit verhaal is voorlopig alleen maar een raadsel dat misschien nooit door haar kan worden opgelost.

Hoofdstuk 2

Ze gingen sushi eten bij het nieuwe Japanse restaurant tegenover het station. Ze waren met z'n achten. Vijf van hen, Fred, Daan, Marja, Wil en Robin, kende ze van haar vorige baan bij een plaatselijke krant. Toen deze krant werd overgenomen door een landelijk dagblad, waren ze met z'n allen ontslagen. Een aantal collega's mocht wel blijven maar voor hun zessen was er geen werk meer. Gelukkig had iedereen weer opnieuw werk gevonden, de vijf niet in de journalistiek, zij gelukkig wel. De twee anderen waren haar broer Robert en haar beste vriendin Alice die ze al vanaf de schoolbanken kende. Haar broer en vriendin kenden elkaar ook al jaren maar het leek wel of ze sinds een paar weken elkaar voor het eerst echt hadden ontdekt. Ze konden niet meer zonder elkaar ergens naartoe gaan. In het restaurant was het erg druk met gasten maar de bediening was snel bij hun tafel om de bestelling op te nemen.

‘Geeft u mij maar een Pepsi light met twee ijsblokjes en een rood rietje,’ zei Alice.

De ober keek haar verdwaasd aan.

‘We hebben alleen maar blauwe rietjes,’ zei hij verontschuldigend.

Het hele gezelschap moest lachen.

‘Doe dan maar een blauw rietje,’ zei Alice.

De ober begreep niet waarom er werd gelachen.

De avond was gezellig door de uitwisseling van grappen over het huidige werk en het ophalen van herinneringen aan het werk bij de krant. Vakantieplannen werden besproken en afspraken gemaakt voor een volgend avondje uit met z'n allen. Het was erg gezellig en Meggy kon het niet nalaten om aan de vrienden te vragen of zij ook op de radio hadden gehoord dat er in de trein een scootmobiel was gevonden. Iedereen moest er hartelijk om lachen. Meggy had er eigenlijk spijt van dat ze dit had gezegd, ze

had iets teveel wijn gedronken, maar gelukkig vroeg niemand of het haar volgende artikel zou worden. De groep ging regelmatig met elkaar uit eten of dansen, hoewel ze niet meer allemaal in dezelfde plaats woonden. Om elf uur was het afgelopen en omdat de meesten de volgende dag weer moesten werken, gingen ze uiteen en naar huis. Behalve Robert en Alice die samen naar de nachtfilm wilden. Vol gegeten en gedronken plofte Meggy thuis op de bank. Nog even een half uurtje uitbuiken en dan naar bed. De volgende dag had ze geen haast omdat ze zelf haar tijd kon indelen, maar ze was gewoon om vroeg op te staan. Haar innerlijke wekker was afgesteld op vroeg opstaan.

De volgende ochtend haalde ze het ochtendblad uit de brievenbus. Op de voorpagina stonden allerlei berichten over de verkiezingen die de volgende dag zouden worden gehouden. Ze sloeg een blad om en keek naar de koppen op de derde pagina. **‘Overval op NS depot’** stond er met grote letters. Ze schrok. Daar was ze eergisterochtend geweest. Ze las het artikel door. Er was op klaarlichte dag, in de middag, ingebroken in het depot voor gevonden voorwerpen van de NS. De depotbeheerder was bruto neergeslagen en lag nu levensgevaarlijk gewond in het ziekenhuis. De politie had hem nog niet kunnen verhoren. Er was een scootmobiel in brand gestoken. Ondanks de brand was duidelijk te zien dat de stoel was opengesneden, het kentekenplaatje was verwijderd en de klep van het kofferbakje was afgebroken. Gek genoeg was er niets ontvreemd uit het depot. De politie stond voor een raadsel. Als er mensen die middag iets hadden gezien in de buurt van het NS-depot in Utrecht, dan konden ze via een e-mailadres of telefoonnummer contact opnemen met de politie.

Verbaasd las ze het artikel nog een keer. Wat was er aan de hand met de scootmobiel dat de moeite waard was om de depotbeheerder levensgevaarlijk te verwonden? Niets kan zoveel waard zijn als een mensenleven in haar optiek. De overvallers dachten daar blijkbaar anders over. Ze was nieuwsgierig waarom

hij was achtergelaten maar blijkbaar stak er veel meer achter de gevonden scootmobiel dan dat zij zomaar kon bedenken. Ze besloot om eerst naar haar werk te gaan bij HVPress. Op haar werk zou ze overleggen met collega's en hoofdredacteur hoe deze zaak aan te pakken om er een mooi verhaal van te maken voor Willenweten.

Ze wilde haar woning verlaten toen ze haar rugzakje onder de kapstok zag staan. Ach, dat was ze bijna vergeten. In het NS-depot had ze in een opwelling het groenwit geruite handdoekje stiekem in haar rugzak gestopt toen de depotbeheerder even niet oplette omdat hij met zijn telefoon bezig was. Het regenpak had ze netjes teruggestopt in het kofferbakje van het karretje en zo was het niet opgevallen dat zij het handdoekje achterover had gedrukt. Niet dat ze dacht er een aanwijzing in te kunnen vinden. Bij thuiskomst had ze er niet meer aan gedacht omdat ze druk bezig was geweest met de mislukte pogingen om de gegevens van de scootmobieleigenaar te achterhalen. Ze haalde het handdoekje uit haar rugzak. Terwijl ze dat deed, merkte ze dat er iets bijzonders mee was. Een punt was naar binnen gevouwen en leek wel vastgeplakt; ze voelde daar iets hards. Ze bekeek eerst alle kanten van het handdoekje. Het was een heel simpel, gewoon en vaak gewassen keukenhanddoekje van naar schatting veertig bij veertig centimeter. Aan het waslabeltje zat een strookje stof net als een wasmerkje zoals ze dat vroeger op het internaat in haar kleding moest naaien. Niet dat ze lang op het internaat had gezeten, dat was een vergissing geweest die niet langer dan drie maanden duurde, maar het labelen van de kleding kon ze zich nog goed herinneren. Op het labeltje stonden getallen en cijfers: 1043dl2/120. Ze vroeg zich af wat deze combinatie te betekenen had. Voor de zekerheid noteerde ze haar in haar telefoon. Ze onderzocht het handdoekje verder, er was echter niets anders te vinden dan de omgeslagen punt met het harde ding erin. Ze trok de punt los. Het leek wel vastgeplakt met bubblegum. De roze kauwgom waarmee je van die heerlijke grote luchtballen kon bla-

zen. Met een vies gezicht, want iemand had dit vast in zijn mond gehad, trok ze de kauwgom weg en zag tot haar verbazing dat het harde dat ze gevoeld had een sleuteltje was.

Alsof ze haar vingers had gebrand, liet ze het handdoekje en de sleutel vallen. Daar waren ze naar op zoek geweest. Naar de sleutel. Dit sleuteltje was de sleutel van het raadsel van de gevonden scootmobiel. De sleutel was blijkbaar een mensenleven waard. En zij had haar visitekaartje bij de depotbeheerder achtergelaten voor het geval dat de rechtmatige eigenaar van het ding zou komen opdagen. Dan kon zij worden gebeld om van de eigenaar het verhaal achter de verdwijning te horen. Op het visitekaartje stond gelukkig niet haar adres. Wel haar naam, beroep en telefoonnummer en naam en e-mailadres van haar werk. Vlug zette ze de computer aan en zocht het programma ‘omgekeerd zoeken’. Ze toetste haar eigen nummer in en er kwam ‘onbekend’ naar voren. Zo zou haar adres niet te achterhalen zijn. Maar wat te doen? Ze bekeek de sleutel nog eens. Het leek wel een sleutel van een kluis zoals ze op stations zijn om je koffer even in weg te zetten als je zelf nog even gaat winkelen voordat de trein komt. Zo’n sleutel was het toch ook weer niet. Het bovenste gedeelte was gladgeschuurd. Het merk was niet meer te lezen. Wel was er een getal in gekrast, 71 zag ze toen ze hem tegen het licht hield, en aan de andere kant stond de letter M. Het leek op een M maar zou natuurlijk ook een W kunnen zijn of misschien zelfs een E. Het was maar net van welke kant je hem bekeek. De sleutel leek eigenlijk veel op een sleuteltje van een van de lockers van de sportschool waar ze regelmatig trainde. Ze bekeek het nog eens goed. Ja, dat zou het kunnen zijn: een sportschoollockersleutel. Op haar sportschool zaten de sleutels in de lockers. Als je aan de binnenkant een euro in het mechaniekje stopte, kon je het kastje op slot draaien. Als je het weer open deed, viel de euro er weer uit en had je hem terug. Ook was het mogelijk om een eigen locker voor langere tijd te huren. Voor een paar tientjes per jaar had je een eigen locker en nam je de sleutel met je mee.

Ze stopte de sleutel in haar zak, stopte het handdoekje weer terug in de rugzak die ze onder de kapstok liet staan en trok haar jas aan. Zou ze naar de politie gaan met de sleutel? Wat voor verhaal zou ze dan moeten vertellen? Dat zij de sleutel had ontvreemd uit het depot? Wat kon de politie met de sleutel, net zo weinig als zij, vermoedde ze. Als ze hen de sleutel zou brengen, zou zij er nooit meer iets over horen. Zo zou haar verhaal over de gevonden scootmobiel geen verhaal kunnen worden. Nee, ze besloot de sleutel nog een tijdje bij zich te houden. Naar de politie brengen kon altijd nog.

Nu ging ze echt naar de redactie van HVPRESS. Daar aangekomen werd ze aangesproken door de receptioniste. Er lag een notitie van de nachtportier. Er was een telefoontje laat in de avond gekomen van iemand die naar haar had gevraagd en naar haar adres. Toen de portier dat niet wilde geven, was de persoon aan de andere kant van de telefoonlijn boos geworden en gaan schelden. De portier had de verbinding verbroken maar was direct teruggebeld en bedreigd door de onbekende beller. Ondanks de dreigementen dat ze hem zouden pakken als hij naar huis ging, had hij haar adres niet gegeven. Ze schrok hiervan. Wie zou haar adres willen weten en waarom? Had ze iemand kwaad gedaan? Waarom was de nachtportier bedreigd vanwege haar adres? Vreemd dat dit was gebeurd. Ze begreep het niet en ze moest de tijd nemen om erover na te denken wie het geweest kon zijn en waarom. Gelukkig werden er bij de redactie geen privéadressen van de medewerkers verstrekt aan vreemden. De receptioniste kon gelukkig vertellen dat de portier in de ochtend had gebeld, dat hij in de nacht bij het naar huis gaan niets van de bedreiging had gemerkt en gezond was thuisgekomen.

Ze nam de trap naar de derde verdieping waar haar bureau stond. Ze had nog niet de gelegenheid gehad om haar computer aan te zetten toen hoofdredacteur Harm de Wit op haar afkwam.

‘Wat heb jij uitgespookt?’, vroeg hij met enige nieuwsgie-

righeid in zijn stem. ‘Daarnet was hier een rechercheur van de spoorwepolitie en die vroeg naar jou. Omdat je er niet was, heb ik jouw telefoonnummer en adres gegeven.’

Ze verschoot van kleur.

‘Mijn adres gegeven? Een rechercheur van de spoorwepolitie? Ik begrijp hier niets van. Heeft die man zich gelegitimeerd?’

‘Nee, het was geen man maar een vrouw en ja, ze heeft zich gelegitimeerd. Het hield verband met de inbraak in het NS-depot maar meer wilde ze niet vertellen. Jij bent toch eergisteren naar het depot geweest vanwege de gevonden scootmobiel?’

Ja, dat was zo maar waarom er nu iemand van de spoorwepolitie haar wilde spreken, was een raadsel. Nee, het was eigenlijk geen raadsel. Het had vast te maken met de sleutel die ze in het handdoekje had gevonden. Maar hoe waren ze bij haar terechtgekomen? Ze konden onmogelijk weten dat ze daar was geweest. Alleen de depotbeheerder wist dat en hij lag levensgevaarlijk gewond in het ziekenhuis en was ook nog niet eens aanspreekbaar. Wel had ze haar visitekaartje achtergelaten. Dat was het natuurlijk. De dephouder had het kaartje achteloos op zijn bureau gegooid waar allerlei rommel lag. Dan waren ze wel grondig te werk gegaan om dit kaartje te vinden en het na te trekken. Maar waarom de spoorwepolitie? De overval was toch bij de politie van Utrecht in onderzoek? In het krantenbericht had niets gestaan over de spoorwepolitie. Ze wilde denken, heel veel nadenken over wat haar nu te doen stond.

Haar gedachten dwaalden door haar hoofd. Ze kon niets zinnigs bedenken. De overval op het NS-depot. Vannacht het dreigtelefoontje bij de nachtportier voor haar adres en nu de spoorwepolitie die wel haar adres had gekregen. Natuurlijk moest Harm haar adres geven aan de politie als daarom werd gevraagd. Dat was logisch en dat de politie haar adres had, kon ook geen kwaad. Maar waarom wilden ze haar spreken? Ze wisten helemaal niets van het achterovergedrukte handdoekje en dus ook helemaal niets van de sleutel die daarin was verstopt. De po-

litie kon het visitekaartje hebben gevonden en gewoon alles natrekken wat maar enigszins tot een oplossing van de overval kon leiden. Zij had toch ook dingen uitgezocht om de eigenaar van de scootmobiel te achterhalen. Weliswaar zonder resultaat. Zij zou voor de politie ook een dood spoor zijn als ze niets vertelde over het sleuteltje. En het sleuteltje zou toch niet leiden tot het vinden van de daders, veronderstelde ze. Dat er naar de nachtportier was gebeld, had natuurlijk niets met de overval te maken. Dat was vast puur toeval. Ze moest maar eerst het gesprek met de rechercheur van de spoorwegpolitie aangaan. Dan kreeg ze vanzelf wel te horen wat ze van haar wilden weten. Het bevreemde haar opeens dat ze naar haar telefoonnummer en adres hadden gevraagd maar dat er geen nummer was achtergelaten dat zij zou moeten bellen.

Het denken over het mysterie van de scootmobiel zette ze even uit haar hoofd en ze ging druk aan de slag om een column te schrijven over een mobiele telefoon die op de vreemdste momenten een belsignaal liet horen zonder dat dit was geprogrammeerd toen haar eigen mobiele telefoon ging. Ze zag op het schermje dat het Lara was, haar huishoudelijke hulp die altijd kwam als zij niet thuis was. Lara was een perfecte hulp die precies wist wat er schoongemaakt moest worden en dat ook keurig netjes deed. Lara had graag operazangeres willen worden maar was geweigerd op het conservatorium vanwege het ontbreken van enig zangtalent. Desondanks liep ze onder haar werk te zingen met vrolijke valse uithalen waar zelfs de dove kat van de burens begon te miauwen. Meggy kon nooit ongestoord werken en zich niet concentreren als Lara bezig was.

Lara kwam alleen als Meggy er niet was en dat liet ze haar altijd op tijd weten.

Ze kon dan ongestoord haar liederen zingen en Meggy kon dan ongestoord op de redactie haar verhalen schrijven of buitenshuis op onderzoek zijn.

Lara belde nooit als ze op het werk was. Alleen als er iets

dringends was waar ze geen raad mee wist, belde ze tijdens het werk. Zoals de keer dat Meggy was vergeten de badkraan goed dicht te draaien en het water de trap af kwam op het moment dat Lara de hal binnenkwam. Daar moest ze even niet aan denken. Wat een ravage was dat geweest. Wat zou er nu aan de hand zijn? Lara vertelde dat er een rechercheur van de spoorwepolitie op bezoek was. De rechercheur, een vrouw, had gezegd dat ze al bij HVPress was geweest maar dat Meggy daar niet was. Ze wilde haar dringend spreken in verband met de inbraak in het spoorwegdepot. Of Lara haar wilde bellen en vragen om thuis te komen, zodat ze haar niet weer zou mislopen. De rechercheur was in de zitkamer de boekenkast aan het bekijken en Lara was even met de telefoon de tuin ingelopen want ze wilde niet dat ze hoorde wat zij met Meggy besprak. Meggy had niet zo veel zin om middenin haar column te moeten afbreken, ze was juist zo lekker op dreef, om naar huis te gaan. Als ze wegging, zou haar inspiratie verdwenen zijn en morgenoctend was de deadline voor de column.

‘Vraag haar telefoonnummer maar,’ zei Meggy tegen Lara door de telefoon. ‘Of beter: geef haar zelf maar even aan de telefoon, dan kunnen we een afspraak maken, dat lijkt me veel beter.’

‘De rechercheur is niet meer in de woonkamer,’ zei Lara. ‘Ik kijk verder in de keuken of ze daar is. Vreemd, in de keuken is ze ook niet. Misschien is ze naar boven gegaan. Wacht even, Meggy, ik loop naar boven. De vrouw is nergens te bekennen, ze is vast weggegaan. Raar dat ze niets heeft gezegd.’

‘Vreemd,’ zei Meggy. ‘Heeft ze een naam genoemd en haar telefoonnummer achtergelaten?’

‘Nee, ze mompelde iets van een naam maar dat heb ik niet goed verstaan en ze heeft geen nummer achtergelaten.’

‘Heeft ze je nog iets gevraagd?’

‘Ja, ze heeft gevraagd of je altijd je handtas bij je hebt.’

‘Ik heb geen handtas,’ zei Meggy. ‘Ik neem alleen mijn rugzakje mee als ik op onderzoek ga.’

‘Ja, dat heb ik haar verteld,’ zei Lara, ‘en ze vond het vreemd

dat een vrouw geen handtas had. Verder heeft ze niets gevraagd. Ze zal misschien een noodoproep hebben gekregen, hoewel ik geen telefoon heb gehoord. Dat kan natuurlijk ook via WhatsApp of sms zijn gegaan.’

‘Wel,’ zei Meggy, ‘als ze me wil spreken, zal ze wel opnieuw contact met me opnemen. Ga jij maar lekker aan het werk, dan is het huis weer schoon als ik thuiskom. Oh, Lara, ik vergeet nog wat. Hoe zag die vrouw er eigenlijk uit?’

‘Ze was blond en had een zonnebril op. Ze droeg een beige regenjas en schoenen met lage hakken. Meer is mij niet opgevallen.’

‘Niet eens erg veel houvast om haar te herkennen als ik haar zie,’ zei Meggy. ‘Maar bedankt voor het bellen, Lara.’

Meggy ging verder aan haar column. Het ging niet meer zo lekker. Niet dat de inspiratie helemaal weg was, maar het telefoontje van Lara had haar toch verstoord. Wat gebeurden er toch allemaal vreemde dingen. Nu weer een onderzoeker die naar haar huis gaat en binnen wacht en dan opeens verdwijnt. Waarom wilde ze haar spreken en waarom laat ze geen telefoonnummer achter? Waarom vraagt ze naar mijn handtas? Veel vragen waar geen antwoorden op te bedenken waren. Alles wat ze kan bedenken, zijn veronderstellingen en daar kom je niet verder mee. Meggy dwong zichzelf de column af te schrijven en na een goed uur was het haar gelukt om het verhaal over de mysterieuze telefoon af te maken. Ze e-mailde het naar Harm, de hoofdredacteur, en sloot haar computer af. Ze liep Harms kantoor binnen om te vertellen dat hij naar zijn e-mail moest kijken omdat ze de column had doorgestuurd. Het was niet een topper maar gezien de omstandigheden van alle raadselen die ze vandaag meemaakte, moest hij er voor deze keer maar genoegen mee nemen. Ze vertelde Harm van het telefoontje van Lara en de verdwenen onderzoeker.

‘Hoe zag die onderzoeker er eigenlijk uit?’, vroeg ze hem. ‘Ik heb het aan Lara gevraagd en zij gaf een wat vage beschrijving.’

‘Het was een niet al te lange blonde vrouw met blauwe ogen,

geen make-up en ze droeg beige laarsjes en een beige regenjas. Ze zag er niet zo opvallend uit. Ik zou haar eigenlijk niet herkennen als ik haar op straat tegen zou komen. Niet zo aardig voor haar maar dat is wel het beeld dat ik van haar heb.’

‘Weet je haar naam nog?’ vroeg Meggy.

‘Ze heeft wel een naam genoemd maar die heb ik niet goed verstaan. En om eerlijk te zijn heb ik de legitimatie niet eens zo goed bekeken. Haar naam weet ik dus niet.’

‘Als journalist en redacteur zou je toch wat nieuwsgieriger mogen zijn naar iemand die het adres van je medewerkster vraagt,’ zei Meggy een beetje boos.

Direct vanuit haar werk ging Meggy naar de sportschool. Drie keer per week ging ze een half uurtje roeien en daarna nog aan halfuurtje haar spieren trainen op allerlei apparaten. Ze keek naar het sleuteltje van de locker. Het leek erg op het gevonden sleuteltje. Ze had het sleuteltje in haar portemonnee gestopt en haalde het er nu uit om te vergelijken. Ja, het leek inderdaad heel erg op de lockersleutels van de sportschool. Alleen was van het gevonden sleuteltje de bovenkant bijna helemaal gladgevijld zodat de oorspronkelijke tekst, waarschijnlijk het merk, niet meer te lezen was. Wel waren de inscripties te lezen. Aan de ene kant 71 en aan de andere kant een M die ook een W of E kon zijn. Ze kon het niet laten en liep naar locker nummer 71. Maar die was er niet in de dameskleedruimte. Alle lockers hadden een even nummer. Dan zou nummer 71 bij de herenkleedruimte zijn. Het was niet zo druk in de sportschool. Zou ze...? Wat kon het haar schelen, de mannen zouden niet gaan gillen als vrouwen als ze hun kleedkamer binnenkwam. Onverschrokken stapte ze de herenkleedkamer binnen waar op dat moment niemand was. Ze probeerde nummer 71 die hier inderdaad was. Het sleuteltje leek makkelijk in het slot te gaan maar ze kon het niet omdraaien. Snel verliet ze de kleedruimte voordat ze kon worden betrappt. Ze ging weer naar de dameskleedkamer en probeerde een willekeu-